

засвідчується підписом посадової особи та скріплюється печаткою органу державної реєстрації, та внесення таким органом відповідного запису до журналу обліку. Але Міністерство доходів і зборів ще не привело у відповідність нормативно-правові акти щодо підтвердження інформаційних повідомлень про фактичне внесення іноземних інвестицій. Державна реєстрація іноземних інвестицій здійснюється протягом 7-денного строку, що рахується з дня подання іноземним інвестором документів для їх реєстрації.

У новому Порядку не передбачено підстав для відмови органом реєстрації в державній реєстрації іноземних інвестицій та не вказано, що відмова у державній реєстрації повинна бути оформлена письмово із зазначенням мотивів і може бути оскаржена у судовому порядку, що є не на користь іноземних інвесторів.

В Порядку відсутні положення щодо плати за реєстрацію іноземної інвестиції та за видачу дубліката інформаційного повідомлення. Крім того, серед переліку документів, який подається для державної реєстрації іноземних інвестицій відсутній документ, що свідчить про внесення заявником плати за реєстрацію. З вищезазначеного випливає висновок, що відповідно до нового Порядку плата за державну реєстрацію іноземних інвестицій та за видачу дубліката інформаційного повідомлення не вноситься. Однак, цікавим є те, що на офіційному сайті Київської міської державної адміністрації розміщена Інструкція про порядок державної реєстрації іноземних інвестицій, якою керуються в роботі працівники Київської міської державної адміністрації щодо реєстрації іноземних інвестицій, і в якій серед документів для реєстрації іноземних інвестицій передбачений документ, що свідчить про внесення заявником плати за реєстрацію.

Податкова ситуація в країні привертає особливу увагу інвестора, оскільки значно впливає на прибуток. Незважаючи на те, що інвестор завжди повинен урахувувати можливість майбутніх змін ставок податків, суб'єктів оподаткування та інше, він покладається на те, що правила інвестування не зміняться пізніше. У разі таких непередбачених змін розвиток інвестування постає перед загрозою втрат, а інвестор втрачає довіру до інвестиційної сфери країни і може змінити умови інвестування.

Отже, проаналізувавши всі вищевикладені проблеми, можна зробити висновок, що в Україні потрібно розробити державну стратегію на направлену на активізацію притоку іноземного капіталу. Створення нових правових і економічних умов для інвесторів, сприяло б зарубіжним інвесторам сприймати України як стабільну і передбачувану країну.

РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ РЕЙТИНГОВИХ АГЕНТСТВ В ПИТАННЯХ ЗАХИСТУ ПРАВ ІНВЕСТИТОРІВ

Дудченко Т.О., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри господарсько-правових дисциплін ННІПП НАВС Борцевич П.С.

Для всіх країн та для України рейтингування є поширеним та ефективним способом оцінки надійності та успішності функціонування підприємств, установ, організацій бо саме воно визначає кредитоспроможність об'єкта рейтингування в цілому та відносно окремого боргового зобов'язання. Важливу роль для інвесторів відіграють кредитні рейтинги, які являють собою незалежну суб'єктивну якісну оцінку, якою інвестори керуються при визначенні ступеня довіри до кредитора, що і допомагає в прийнятті рішення про здійснення інвестицій. Рейтинг не є рекомендацією щодо придбання тих чи інших цінних паперів або надання кредиту, у рейтингу відсутні будь-які коментарі щодо ринкових цін, ринкових умов або поведінки інвесторів. Рейтинг не є аудиторською перевіркою або кількісною оцінкою емітента, він оцінює лише ступінь кредитного ризику, котрий можна розглядати лише як один із факторів, спроможних впливати на рішення про здійснення інвестицій.

Що ж таке рейтингове агентство та яка його роль? Рейтингове агентство - юридична особа незалежно від її організаційно-правової форми та форми власності, основним видом діяльності якої є надання послуг з визначення кредитних рейтингів та яка включена до Державного реєстру рейтингових агентств.

Так, відповідно до ЗУ «Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні» рейтингові оцінки, отримання яких відповідно до закону є обов'язковим, мають право визначати виключно уповноважені рейтингові агентства та/або міжнародні рейтингові агентства (разом - Рейтингові агентства). Міжнародні рейтингові агентства обов'язково повинні бути визнані Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку.

Особа набуває право визначати рейтингові оцінки з дати видачі їй Свідоцтва про включення до Державного реєстру уповноважених рейтингових агентств.

Особа включається до Державного реєстру уповноважених рейтингових агентств за результатами конкурсного відбору.

Переможцем конкурсу може бути декілька осіб.

Міжнародне рейтингове агентство набуває право визначати рейтингові оцінки з дати включення його до переліку визнаних Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку.

При визначенні рейтингової оцінки, визначення якої є обов'язковим за законом, уповноважене рейтингове агентство зобов'язане використовувати Національну шкалу.

Національна шкала поділяється на дві групи рівнів - інвестиційний та спекулятивний.

Національна шкала, а також поділ кожної групи рівнів на відповідні рівні затверджується Кабінетом Міністрів України.

Визначення рейтингової оцінки міжнародним рейтинговим агентством здійснюється за шкалою, яка прийнята таким агентством.

Випадки обов'язкового визначення рейтингової оцінки емітентів та цінних паперів визначаються законом.

Визначення рейтингової оцінки потребують такі емітенти:

1) підприємства, у статутних капіталах яких є державна частка;
2) підприємства, що мають стратегічне значення для економіки та безпеки держави;

3) підприємства, які займають монопольне (домінуюче) становище.

Обов'язковість визначення рейтингової оцінки не залежить від форми власності, підпорядкування чи інших ознак емітента.

Визначення рейтингової оцінки, якщо інше не встановлено законом, потребують усі види боргових та іпотечних емісійних цінних паперів, які не розподіляються між засновниками або серед заздалегідь визначеного кола осіб і можуть розповсюджуватися шляхом публічного розміщення, купуватися та продаватися на фондовій біржі, крім державних цінних паперів та цінних паперів, емітованих Державною іпотечною установою.

Обов'язковість визначення рейтингової оцінки цінних паперів не залежить від емітента, способу їхньої емісії, порядку розміщення чи інших ознак.

Слід зазначити, що 25.06.2013 року було зареєстровано Законопроект «Про кредитні рейтинги та діяльність рейтингових агентств» №2422, який зараз проходить останній етап, тобто, наданий для ознайомлення. В ньому чітко визначаються умови діяльності рейтингових агентств.

Згідно з цим Законопроектом, органи управління замовника та об'єкта рейтингування зобов'язані створити рейтинговому агентству належні умови для визначення кредитного рейтингу.

Органи управління замовника та об'єкта рейтингування несуть відповідальність за повноту і достовірність документів та іншої інформації, які надаються рейтинговому агентству для визначення кредитного рейтингу.

Фінансова звітність суб'єкта господарювання, яка відповідно до закону підлягає обов'язковій аудиторській перевірці, повинна бути перевірена аудитором і оприлюднена відповідно до вимог законів України.

Післямовляючи викпалене, треба зазначити, що рейтингіві агентства є важливою складовою інвестиційних пропесів. Завдяки діяльності рейтингових агентств забезпечуються умови для захисту прав інвесторів. Прийняття Закону України «Про кредитні рейтинги та діяльність рейтингових агентств» стане позитивним кроком в забезпеченні прав інвесторів в процесі вкладення інвестицій.

МІСЦЕ ГОСПОДАРЬКОГО СУДУ В ЮРИДИЧНОМУ МЕХАНІЗМІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ

Гакман Т.В., студент магістратури ННПП НАВС

Науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри господарсько-правових дисциплін ННПП НАВС Загорняк Н.Б.

Право на справедливий суд, закріплене у ст. 6 Конвенції про захист прав і основоположних свобод (далі — Конвенції) як таке, що має методологічне значення для розуміння і тлумачення основних інститутів господарського процесуального права. Дослідженням даного питання займалися такі вчені, як: О. Беляневич, Н. Абрамов, С. Ю. Демченко, Д. М. Притика та ін.. Право на справедливий суд є загально визнаним стандартом у сфері захисту прав людини, який передбачає розгляд спорів спеціально створеним державою компетентним органом, який діє за наперед визначеною процесуальною формою. п. 1 ст. 6 Конвенції не містить точного формулювання права на звернення до суду і лише проголошує різні права, що відрізняються одне від одного, але походять від одного основоположного принципу і становлять єдине право, що не має конкретного, детальнішого конвенційного закріплення. Разом із тим визначені ст. 6 Конвенції різноманітні гарантії передбачають наявність суду. Судом Конвенція називає орган, який характеризується в матеріальному сенсі своєю роллю у відправленні правосуддя - він вирішує спір на основі норм права по закінченню належного й усталеного процесу в межах своєї компетенції.

Україна як держава - учасниця Конвенції, ратифікованої Законом від 17 липня 1997 р., зобов'язана побудувати таку національну правову систему, в тому числі систему судострою, яка б забезпечувала кожному його конвенційне право на справедливий суд, одним з аспектів якого є доступ до правосуддя. Як гарантований державою доступ до правосуддя можна оцінити норму ч. 1 ст. 55 Конституції України про те, що права і свободи людини і громадянина захищаються судом. Як зазначено в Рішенні Конституційного Суду України у справі за зверненнями жителів міста Жовті Води від 25 грудня 1997 р. № 9-зп, ч. 1 ст. 55 Конституції України містить загальну норму, яка означає право кожного звернутися до суду, якщо його права чи свободи порушені або порушуються, створено або створюються перешкоди для їх реалізації або мають місце інші ущемлення прав та свобод. Зазначена норма зобов'язує суди приймати заяви до розгляду навіть у випадку відсутності в законі спеціального положення про судовий захист.

Одним із правових механізмів, який забезпечує можливості реалізації кожним громадянином належних йому прав і свобод, є структурована система судів і видів судового провадження, що встановлюється державою. Судовий захист вважається найбільш дієвою гарантією відновлення порушених прав і свобод людини і громадянина. Структурованість судової системи, на думку КСУ, є одним із законодавчо закріплених механізмів, які створюють реальні можливості для здійснення кожним громадянином належних йому прав і свобод. Принцип спеціалізації судів застосовується з метою забезпечення найбільш ефективних механізмів захисту прав і свобод людини у відповідних правовідносинах. Обов'язковість судового рішення закріплена у ст. 13 Закону України «Про судострій і статус судів», ст. 115 ГПК України. Слід зауважити, що на сьогодні немає єдності наукових поглядів стосовно того, чи є інститут виконання судового рішення (виконавче провадження) стадією господарського процесу. Але можна стверджувати принаймні про те, що, оскільки у ГПК України закріплені повноваження господарського суду щодо видачі наказу, який є виконавчим документом, процесуальних строків